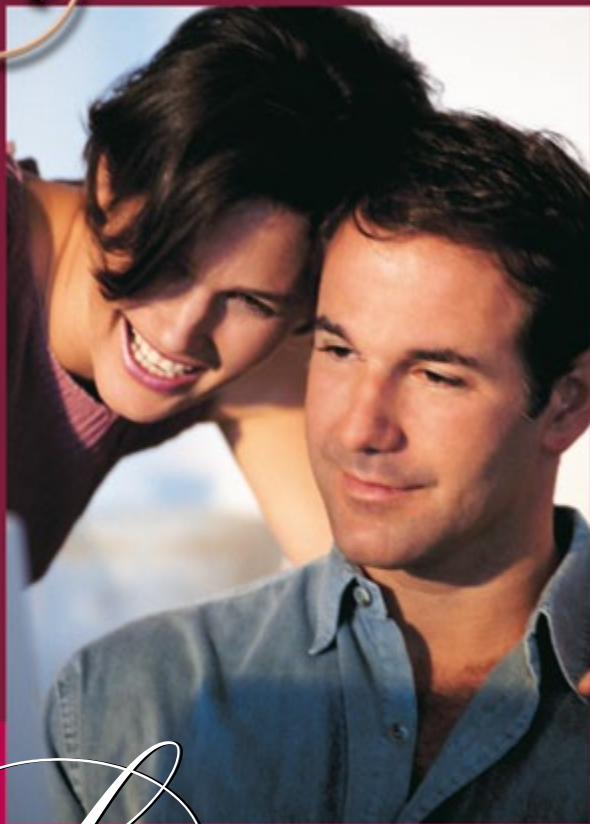

R Ů Ž O V Ě S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Lavina vášně
ve Whistleru*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlin
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
www.vasut.cz
v roce 2005
České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-366-2

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Úryvky na stranách 72 a 73 jsou z básně „O krásná skálo“, Robinson Jeffers: Maják v bouři, Československý spisovatel, Praha 1983, překlad Kamil Bednář.

Kapitola prvá

„Jak se vlastně jmenoval?“

„No, říkali jsme mu přece Pepino.“

„Pamatuju se, že když mě pozval v deváté třídě na rande, celou dobu vyprávěl o tom, na jakém principu pracuje motorová pila.“

Adriana protočila nad svojí vzpomínkou panenky vzhůru a napila se kafička, zatímco její dvě kamarádky se zahihňaly.

„A nechtěl ti tím třeba naznačit, že tě miluje a že by tě rád... dostal do postele?“ vyrazila ze sebe Irena, když se konečně uklidnila.

„O tom těžce pochybuju. On byl spíš zamilovaný do té pily než do mě. Celou schůzku dokázal žvanit jen o ní. O tom, jaký má výkon, jaký má převodový řetěz a jak silné stromy se s ní dají za jakou dobu pokácet.“

Irena nevěřičně zakroutila hlavou. „Třeba už s ní má spoustu rozkošných a chytrých malých ručních pilek...“

Všechny tři opět propukly ve smích.

„Počkejte, počkejte, on to zase tak velký vtip není,“ upozornila ty dvě Adriana. Byla to opálená hnědovláska, i když její vlasy přecházely spíše do rezava, s mandlově zúženými zelenými očima. A nádhernými ňadry, které nedokázalo poznamenat ani kojení. „Když jsem přiletěla, byla jsem si v Ostravě vyřídít na úřadech dvojí občanství pro malého Aristonka, a náhodou jsem na Pepina narazila. Chvíli jsme si povídali a musím bohužel říct, že se vůbec, ale naprosto vůbec, nezměnil. Kasal se, že má teď firmu na výrobu náradí, i s půjčovnou. Měl na sobě takové to hnusné fialové kvádro, bílé ponožky a kožené mokasíny. Pochopitelně poslední

model mobilu, tuším Nokie s foťákem, a nějaký super fáro. Popisoval mně, že při slavnostním poklepu na základní kameny nějaké dálnice, která se prý má do Ostravy stavět, použil předseda vlády kladívko vyrobené jeho firmou. A kolik mu to dalo práce, aby na tento slavnostní akt svoje kladívka protlačil.“

„Počkej, počkej. Snad jim stačilo jedno kladívko?“ zaražila ji Denisa.

„Ale kdepak. Každý z těch, co poklepávají, musí mít svoje vlastní, originální. A prý musel podmazávat na všech stranách, aby tam ty svoje kladívka protlačil, a stálo ho to desetitisíce. Ona se tady bude stavět dálnice?“

„Už zase ne,“ odpověděla Irena. „Bylo v tom prý tolik podplácení, že by se za to dala možná postavit ještě i další dálnice.“

„Ještě, že jsem se vdala na tu Krétu. Ale abych to dopověděla. Pepino mě pak ještě povídal, že ta slavná kladívka má vystavena ve skleněné vitrínce ve vstupní hale své firmy. A že mu jeho účetní spočítal, že se prokazatelně zvedl prodej jejich náradí o žádná celá dvě setiny procenta. Hrozně se kasal, jaký to od něho byl skvělý marketingový tah.“

„A kolik dal na ty úplatky?“ nedalo to Ireně. „To se mu vyplatilo, když se mu prodej zvedl o dvě setiny?“

„Jo jo. Byl hrdý na to, že částka na úplatky měla prý čtyři nuly.“ Adriana pokrčila rameny.

„Stejně to nechápu, jak jsme to v Ostravě vůbec dokázaly přežít. I když, tak dlouho jsme tu naštěstí nebyly,“ podotkla Denisa.

„Ale nepoznamenalo nás to moc. Zdá se. ‚Kratke zoba-ky‘ nám naštěstí nezůstaly.“ Adriana se otrásla, jako kdyby jí přejel po zádech mráz. Pak se otočila směrem k pultu a zamávala na servírku.

Všechny tři spolužačky seděly v jedné malé útulné kavárničce v Rožnově pod Radhoštěm a rozmlouvaly o živo-

tě. Už se nějakou dobu neviděly a měly si tudíž hodně co říct. Místo a město setkání nezvolily náhodně, nacházelo se ideálně uprostřed cest, které musely dvě z nich absolvovat. Adriana z ostravského letiště v Mošnově, Denisa z Pozlovic u Luhačovic, kde žila.

„Holky, dá si některá sherry?“ zeptala se Adriana.

„Sherry zní slibně,“ řekla Irena.

„Taky si myslím,“ souhlasila i Denisa.

„Tak jo.“

To už u nich stála servírka. „Ještě nějaké přání?“

Adriana pokývala hlavou. „Daly bychom si třikrát sherry. Tio Pepe.“

„Prosím?“ Servírka se zatvářila nechápavě.

„To je tamta láhev,“ pronesla velkosvětsky Adriana a ukázala prstem na jednu láhev stojící mezi ostatními na policiče za pultem.

„Aha,“ poděkovala servírka a střelila po ní očima.

„A co muž, co Kréta?“ zeptala se Adriany Denisa.

„Ále, všechno má svoje pro a proti.“

„Kde to vlastně žijete? Přiznám se, že mě to vypadlo z hlavy,“ zajímala se Irena.

„V Chanii. Je to na severozápadě ostrova. Letiště, spousta turistů. Seveřani, Němci, a teď už i Češi. V létě je jich až moc. Ale zaplať pánbůh, žijeme z toho. Manžel vlastní ten hotel. Nádherné, úžasné místo. Musíš tam někdy přijet.“ To platilo Denise. „Taky byste měly občas vyrazit do světa.“ To platilo oběma. Adriana se odmlčela, protože se u jejich stolu objevila servírka s podnosem, na kterém stály tři skleničky na stopce se hnědozlatavou tekutinou. Po jedné postavila před každou ze tří přítelkyň. Pak ještě přidala talířek s oříšky jako pozornost podniku.

Adriana pozvedla svoji skleničku.

„Tak na to, ať se máš pořád tak úžasně,“ pronesla připitek Denisa. Všechny tři se napily.

„No, ono není všechno zlato, co se třpytí. Tchyně má pocit, že provozu hotelu rozumí jenom ona, že jenom ona ho dokáže dobře řídit. Navíc Kréťané, a vůbec všichni Řekové, se vždycky v podvečer seberou a jdou na kávu, jenom muži mezi sebou, do nějaké tratorie.“ Adriana mávla rukou a upila ze své skleničky. „Ale jinak si vlastně nemám na co stěžovat. Manžel je úžasný.“

„Jak se to vlastně teď jmenuješ? Je to tak složité, že to vždycky zapomenu,“ zeptala se jí Denisa.

„Adriana Papadopoulosová, žena Aristotela Papadopoulose.“

„Děťátko v pořádku?“

„Zaplať pánbůh, zatím je všechno v pořádku,“ odvětila Adriana a zaklepla to raději kloubem ukazováčku na dřevěnou desku kavárenského stolečku. „A co ty, Deniso?“

„Skromný a nezajímavý život rehabilitační sestřičky ve středně velkých moravských lázních. Starám se o svoje kytičky, o svoje staré krámy, které dávám do pořádku. Tak plyne čas... A toho pravého jsem ještě pořád nepotkala...“

„Počkej, počkej. Vždyť tam musí být všude kolem spousta doktorů, ne?“ zajímala se Irena.

„Chce někdo oříšky?“ zeptala se Adriana a posunula talířek směrem ke svým dvěma kamarádkám. Sama si pak nabrala plnou hrst.

„Ne, děkuji,“ odpověděla Denisa. „Pár nezadaných jich tam je. Ale doktoři jsou... divní. A nafoukaní.“

„A naše překrásná slečna průvodkyně je na tom jak,“ obrátila se Adriana na Irenu. „Taky přece musíš potkávat ve skanzenu spoustu zajímavých chlapů.“

„A víš, že ani ne,“ smutně konstatovala Irena. „Většinou tam chodí rodinky anebo cizinci. A když už se nějaký objeví, tak stejně ještě ten den nebo následující odjíždí. V Rožnově se nedá nic jiného dělat. Prolítnout skanzen - a rychle pryč.“

„Ani v zimě? Vždyť tady musí být spousta lyžařů. A lyžuješ přece skvěle. A hory jsou všude kolem. Každou volnou chvíli přece jezdíš nahoru na Radhošť. Ani tam nic?“

„Něco bylo. Ale jenom takové chvilkové...“ pronesla téměř rezignovaně Irena.

„Jen počkej, ono se něco objeví. Odříkaného chleba... Ne nadarmo jsi na mé svatbě chytila svatební kytici *ty!* Na takové věci já věřím.“ pokývala hlavou Adriana a pohlédla skleněnou výlohou kavárny ven. „Jé, holky, podívejte, ono sněží!“ vykřikla z ničeho nic. Všechny tři pohlédly skleněnou stěnou kavárny ven. Nad silnicí, za kterou se na druhé straně rýsovalo koryto řeky Bečvy, a za ním první budovy Valašského skanzenu v přírodě, kde byla Irena zaměstnaná jako průvodkyně, poletovaly první vločky.

„A chystáš se někam vyrazit letos? Jenom tady, nebo zase polské Tatry nebo rakouské Alpy?“

Irena hned neodpověděla. Bylo na ní vidět, že nad něčím usilovně přemýšlí. Zvedla oči, chvíli sledovala vířící hru padajících sněhových vloček, a pak pohlédla na svoje kamarádky. Nadechla se a otevřela ústa, už už se chystala něco říct, ale pak je zase zavřela.

„Copak, něco se děje?“ všimla si toho bystrá Denisa.

„No...“, vypadlo z Ireny a neklidně se na kavárenské stoličce zavrtěla. „Mohla bych jet lyžovat do Kanady.“ Konečně to z ní vypadlo, i když to z ní lezlo jako z chlupaté deky.

„To je naprosto úžasný!“ zvolaly Adriana s Denisou téměř dvojhlasně.

„Kdy? Kam? S kým? Kolik to bude stát?“ začaly se obě netrpělivě překřikovat otázkami.

Místo odpovědi na jejich otázky vytáhla Irena z kabelky otevřenou dopisní obálku a vyndala z ní přeložený list papíru. Rozevřela jej a podala Adrianě. Denisa se k Adrianě naklonila a obě začaly číst text vytištěný na papíru.

„Vážená slečno! Z celého srdce Vám blahopřejeme.

Určitě patříte k těm, kdo někdy zatoužili po ohromném dobrodružství v přírodě, po osamělém putování nádhernou a velkolepou přírodou, ve které se můžete ztratit tak, že naprosto zapomenete na stísněné podmínky staré Evropy. Kdo se v zemi, kam Vás naše cestovní kancelář dopraví, ocitne poprvé, nepřestane se po celou dobu pobytu divit! V provinciích, jejichž povrch tvoří prerie, Manitobě, Saskatchewanu a Albertě, se pšeničné lány a pastviny táhnou, kam až oko dohlédne. V Britské Kolumbii potkáte křišťálově třpytící se jezera, u nichž rybáři prožívají nejkrásnější hodiny svého života, a nad putujícími ledovými krami kanadské Arktidy budete ještě o půlnoci hledět do záře nezapadajícího slunce.

A pokud si pronajmete auto, nepřestanete se divit. Budete ujíždět dlouhé kilometry a jen zřídka kdy potkáte jiné auto – avšak pozor, až vás potká porucha a vy v těchto opuštěných krajích na dlouho uvíznete! V obrovských národních a provinčních parcích, z nichž jeden je větší než celé Švýcarsko, budete pozorovat velká stáda pasoucích se bizonů. Milovníci táboření pod širým nebem si mohou vyzkoušet svůj um, výdrž a odvalu. Když si mimo jakoukoli civilizaci postaví stan, třeba znenadání nebudou vědět, jak se zachovat, protože je sousedskou přátelskou návštěvou poctí medvěd nebo los, či se budou dlouhé hodiny prodírat opuštěnými zarostlými stezkami anebo se budou s krosnou na zádech brodit divokými a dravými horskými bystřinami.

A koho pak Skalnaté či Pobřežní hory svou domnělou jednotvárností omrzí, může se vydat na pobřeží Tichého oceánu, ve Vancouveru se seznámit s kanadskou kulturou či britským způsobem života. Případně nahoře na severu, v oblasti Yukonu kolem městečka Dawson City, se může oddávat ve starých zlatokopeckých městečkách nostalgické náladě zašlé minulosti a slávy Divokého západu. Anebo, zcela jednoduše a pohodlně, vychutnávat pohostinnost a pohodový životní styl Kanadanů.

Okouzlující zážitek, na který pak už nikdy v životě nezapomenete, vám poskytnou na podzim javorové lesy, když se listí stromů zbarví do zlatožluta a do ohnivě červeně. Teprve tehdy pochopíte, proč si za svůj symbol Kanadáné zvolili právě červený javorový list!

Vážená slečno! S nesmírným potěšením Vám sdělujeme, že jste se stala jednou z těch, kdo mají možnost toto vše zažít a prožít - v zimě.“

Když obě dočetly až sem a obrátily list, aby pokračovaly na druhé straně, Irena to už dál nevydržela.

„Mělo by to být středisko zimních sportů někde kousek od Vancouveru. To je na západě, v Britské Kolumbii. Jmenuje se Whistler. A ten kousek je kouskem jenom na kanadské poměry. Asi. Nedaleko od toho města je také nějaký provinční park, jmenuje se park Garibaldi.“

Adriana do sebe vzrušeně kopl zbytek obsahu svoji skleničky a znovu zamávala na servírku. Když si jí všimla, Adriana kývla hlavou na stůl před sebou a rukou opsala kruh, což mělo znamenat, že si to všechno dají ještě jednou. Poté se znovu otočila k Ireně.

„A kolik tě to bude stát?“ zeptala se Adriana.

Irena trochu zčervenala. „Nic.“

„Nic!?“ vyhrkly překvapením obě přítelkyně téměř současně.

„Vůbec nic,“ potvrdila Irena. „Já jsem to totiž vyhrála v křížovkářské soutěži v jenom časopisu,“ téměř provinile špitla Irena a začervenala se ještě víc.

„V jakém? Rychle mi řekni v jakém! Okamžitě se vrhám na luštění křížovek,“ spustila na ni Adriana.

„Tos měla ale kliku. Přeju ti to,“ pronesla upřímně Denisa.

Irena pokrčila rameny. „Toho štěstí bylo víc. K té křížovce, vlastně k tomu časopisu, jsem se dostala úplnou náhodou. Jako slepý k houslím.“ U stolu se objevila servírka a každé

z nich naservírovala novou dávku sherry. Talířek s oříšky postavila doprostřed stolečku, avšak tentokrát to už zapsala spolu se sherry na účet.

„Měla jsem zrovna pauzu mezi dvěma výpravami turistů. A někdo z nich nechal v místnosti u pokladny povalovat nějaký časopis. Myslím, že to byla ‚Klára‘.“

„To ještě vychází?“ zeptala se udiveně Denisa. „Myslela jsem, že už dávno skončila. Moje teta si v tom kdysi dávno čítávala.“

„Asi ano. Když to tam tak leželo...? Prolistovala jsem ji, nebylo v ní nic zajímavého, samé capiny. Ale naštěstí tam byla křížovka. A znáte mě, ráda je luštím, a tak jsem se do ní dala. Nebyla vůbec těžká a tajenka byla naprosto stupidní, takže za chvíli jsem to měla. Teprve potom jsem si všimla, že je to soutěž o cenu. Stačilo poslat vyluštěnou tajenku na udanou adresu a čekat, jestli tě vylosují. V duchu jsem se tomu smála, ale protože další výprava pořád nešla, pak se ukázalo, že se jim porouchal autobus, nudila jsem se, a po chvíli se mi to v hlavě rozleželo. V pokladně jsem vyškemrala dopisní obálku, vystříhla a vyplnila kupon s tajenkou a adresou, zalepila a pak ukecala pokladní, aby to zařadila do oficiální pošty skanzenu. Pochopitelně jsem pak na to zapomněla, ale za dva týdny mi přišel dopis, že jsem byla vylosovaná a stala se tak výherkyní. Napřed jsem tomu vůbec nemohla uvěřit, raději jsem do redakce zavolala, abych si to ověřila. Ale bylo to tak. Byla to naprostá náhoda, nebýt porouchaného autobusu a toho, že jsem se nudila... A navíc mě to nestálo ani korunu.“ Irena už byla notně červená, vypadalo to, že se poněkud stydí.

„A cena byla?“ nedala se odbýt Adriana.

„Týdenní pobyt ve středisku zimních sportů v kanadském Whistleru. Součástí je i malé kapesné, permanentky na všechny okolní lyžařské trati a služby průvodce a lyžařského instruktora v jedné osobě v českém jazyce. Naštěstí, protože

anglicky, natož pak francouzsky, neumím ani kváknout. Na gymplu jsem měla ruštinu a němčinu.“ Když to dopověděla, úlevou vydechla. Tvářila se, jako kdyby se právě vyzpovídala knězi z nějakého příšerného smrtelného hříchu.

„A jak se jmenuje ta cestovka, co poskytla cenu do křížovkářské soutěže?“ zajímala se Adriana.

„Grizzly Tours,“ odpověděla Irena.

Denisa na ni zamyšleně zírala a prsty si hrála se svoji skleničkou. „A jaká byla vlastně tajenka té křížovky?“

„Byl to citát: ‚Porozumět duši krásné ženy je skoro tak nemožné, jako koupat se v mořských vlnách vysoko nad horským ledovcem.‘“ Když to Irena dořekla, byla už rudá jako uvařený rak.

„Kdo mohl pronést takovou hovadinu?“ zakroutila nevěřičně hlavou Adriana.

„Jeden současný slovenský zpěvák,“ špitla Irena a tvářila se, jako kdyby tam vůbec nebyla.

Denisa se znenadání zakuckala a začala se příšerně rehtat. Došlo jí totiž, kdo je autorem tohoto citátu. Adriana na ni nechápavě pohlédla. Když se konečně vykuckala ze záchvatu, pohlédla, se smíchem ještě ulpívajícím na rtech, na Irenu. „Zadarmo, náhodou, a ještě k tomu on. Tomu se, myslím, občas říká ‚Bingo!‘, že?“

„Tak kdo je to, k sakru?“ pořád se nechápavě tvářila Adriana.

„Velmi populární český zpěvák a hudebník,“ odpověděla Irena.

„No, zpěvák, hudebník...“ pochybovačně pronesla Denisa. „Je populární zejména u dvanáctiletých až patnáctiletých holčiček. A jeho ‚věhlas‘ není ani tak založen na kvalitách jeho zpěvu, hudby či textů, ale spíše na kvalitách jeho svalnaté postavy a čokoládových očích. A na tom, že v těch bicepsových nadupaných prackách dokáže velmi elegantně držet kytaru. Občas se ale obávám, že jenom držet. Někteří hu-

dební kritici ironicky nazývají to, co v maximálním možném množství produkuje, ‚fitness rock‘. Myslím, že je to naprosto přesné a výstižné.“

„Aha.“ Konečně se Adrianě rozsvítilo. „Takže ten příblblý výrok, pokud tomu dobře rozumím, přesně odpovídá jeho úrovni.“

„To si teda piš,“ vyhrkla Irena a znovu se zapýřila.

„A kdy bys tam vlastně měla odletět?“ zeptala se Denisa.

„Už příští týden. Ale abych se přiznala, moc se mně tam nechce. Asi se na to vybodnu a raději pojedu na Pustevny na chatu.“

„Blázníš?“ vyhrkla Adriana.

„Proč? Srub jako srub.“

„Jak to myslíš?“ přidala se okamžitě Denisa.

Irena pokrčila nerozhodně rameny. „Ani vlastně nevím. Nějak se mi nechce. Navíc je to hrozně daleko a vůbec neumím jazyk. Cítila bych se tam jako ztracená, prodaná...“

„To se mi snad jenom zdá,“ kroutila znechuceně hlavou Adriana. „Co já bych za takový výlet dala!“

„A od čeho tam asi tak budeš mít toho průvodce a instruktora v jednom? He? A třeba, třeba to bude i krásnej chlap. O lyžařských instruktorech jsem už slyšela spoustu zkazek,“ nadhodila další zajímavou souvislost, týkající se týdenního pobytu v Kanadě, Denisa. A zamrkala na Irenu jedním okem.

„Já vám nevím, holky. Nikdy jsem tak daleko nebyla. A člověk ani netuší, jaká různá nebezpečí tam na něho můžou číhat,“ pochybovala nahlas nešťastně šťastná výherkyně křížovkářské soutěže.

Adriana se usmála. „Taková, jaká na tebe budou číhat kdekoliv a kdykoliv, když se někam vypraviš. Stručně řečeno. Nebezpečná je cesta tam, cesta zpátky a samotný pobyt na místě. Vidiš, jenom tři věci by tě mohly ohrozit. To přece není zas tak moc, ne?“

„Nepřeháníš to tak trochu? Nebezpečné je i židlička, na které zrovna sedíš. Co kdyby se náhodou zlomila jedna z jejích nožek, ty jsi spadla na záda, zlomila si páteř a zůstala pak do konce života upoutaná na vozíku?“ upozornila ji s vybranou delikátností na rizika, jež přináší život sám, Denisa.

„Přesně. Anebo sis prorazila při pádu lebku a na místě zemřela?“ připojila se Adriana. Pak si podepřela rukou bradou a zpytavě na Irenu pohlédla. „I když... Letěla jsi už třeba někdy letadlem?“

Irena zavrtěla hlavou.

„Takže by ti malá předběžná instruktáž neuškodila. Kdyby náhodou letadlo spadlo, víš alespoň, jak si musíš, ještě před dopadem na zem nebo na moře, sednout?“ obrátila se k Ireně.

„Na moře?“ zděsila se Irena.

„Pod sebou budete mít nafukovací záchranné vesty, letušky vám před vzletem ukáží, jak se navlékají a jak se nafukují. Nemusíš se vůbec bát,“ upokojovala ji zkušená Adriana.

„Aha. Hned jsem klidnější,“ poznamenala ironicky Irena. Denisa se tomu jenom smála.

„Takže, před dopadem bys měla skrčit nohy, přitisknout se k nim hlavou a takhle je obejmout pažemi,“ instruovala ji Adriana. A pro větší názornost slezla ze své stoličky, dřepala si vedle stolku na bobek, uprostřed plně obsazené kavárny, a názorně to svým kamarádkám předváděla.

Najednou se vedle ní, kde se vzala, tu se vzala, objevila servírka. A za chvíli se přiřítíl muž v obleku, zřejmě majitel podniku. Dalo se tak usoudit podle zděšeného výrazu, který měl ve tváři.

„Udělal se vám špatně, paní?“ zeptal se jí a naklonil se nad ní.

„Ale ne, jenom jim ukazuju polohu pro nouzové přistání v letadle,“ zamumlala v odpověď Adriana, stále se držíc v klubičku s rukama kolem holení.

„Hm, ale to je špatně,“ poznamenal muž v obleku. „Tohle je ta správná poloha,“ řekl a posadil se na stoličku. Pak sklonil trup co nejbližší ke stehňům a rukama se zaklesl jednu o druhou pod nimi.

Hovor a šum v kavárně pomalu utíchal.

„Ale kdepak, to se pletete oba,“ pronesla k těm dvěma zkrouceným postavám servírka. Sklonila se, sundala si střevíce na krátkých podpatcích a klekla si vedle Adriany. Pak sklonila trup i hlavu, co nejvíce to šlo, a zkřížené paže si položila přes temeno hlavy. „Takhle je to správně, pane šéf,“ ozvalo se přídušeně.

To už ostatním hostům v kavárně začalo pomalu docházet, oč se tady jedná, a u mnohých stolů se rozproudila ohnivá debata, týkající se správné polohy. Někteří další zákazníci se nenechali dvakrát pobízet a začali předvádět svoji, zaručeně správnou verzi. Za chvíli celý podnik připomínal schůzi epileptiků, kteří soutěží o co nejkrásnější zkroucení těla během záchvatu či tance svatého Víta, případně výlet chovanců rehabilitačního ústavu určeného pro postižené Downovým syndromem. V jednom okamžiku se otevřely vchodové dveře do kavárny a dovnitř vstoupily dvě dámy počínajícího důchodového věku. Když však spatřily, co se odehrává uvnitř podniku, okamžitě s hrůzou v očích vycouvaly zpátky ven. Do zimy a sněhu. Irena se nevěřicně s očima rozšířenými překvapením rozhlížela kolem po místnosti, až její zrak utkvěl na Denise. Ta měla přes ústa dlaň a dalo jí hodně práce, aby se hlasitě z plna hrdla nechechtala.

Adriana mezitím vstala a skepticky sledovala všude kolem pokusy o zaujetí správné polohy pro přežití. Nesouhlasně potrášala hlavou. „Ti všichni lidé by byli mrtví!“ uzavřela nakonec svoji, a teď už vlastně nejen svoji, instruktáž.

Irena si cucla sherry. „A jaká další nebezpečí na mě číhají? Pokud se mi ale podaří v pořádku přeletět ‚velkou louží‘,“ dodala ihned.

„Počkej, to jsou vážné věci,“ nenechala se z klidu vyvést Adriana. Denisa se opět rozkuckala smíchy.

Adriana ji sprážila drtivým pohledem. „A co cestovní pojištění?“

„Pokud vím, to hradí Grizzly Tours,“ odpověděla Irena.

„Zkontroluj si ho ale. Turistické kanceláře většinou hradí jenom základní pojištění. A to může být za určitých okolností nedostačující. Lepší by bylo, kdyby sis to zjistila a ještě se sama raději připojistila. Někdy stačí jenom málo a už v tom lítáš až do konce života...“

„Jak málo?“ udiveně se zeptala Irena.

„Stačí říznutí nožem do prstu, a nemusíš se třeba vůbec doplatit,“ prohodila temně Adriana, manželka Kréřana.

„Už ji nech. Vždyť to je nesmysl. A ještě ji vystrašíš tak, že nejenže nepoletí do Kanady, ale nikdo nikdy ji už nedostane ani na ty Pustevny...“ oponovala Adrianě Denisa.

„Za co mě máte. Žádný nesmysl. Stalo se to jednomu Čechovi na Krétě. Krájel si krétský kozi sýr, který si koupil ráno v tržnici v Chanii, nuž mu po něm sjel, a rozřízl si ukazováček až na kost. Zajel si do nemocnice, aby mu to ošetřili. Zašili mu to a on zaplatil v hotovosti, nechal si vystavit potvrzení, aby mu to pak doma pojišťovna proplatila. Když vycházel z nemocnice, uklouzl na schodech a zlomil si nohu. Několikanásobná faktura. Museli ho operovat. Když se druhý den ráno probudil v nemocniční posteli, s nohou visící nad ním nahoře s takovým tím protizávažím, nějak neopatrně se pohnul, závaží se uvolnilo a spadlo mu na *druhou* nohu a taky ji zlomilo. Další operace, a když se po ní probudil, zpanikařil a rozhodl se, že se co nejrychleji nechá převést zpátky do republiky. A protože během následujících dnů nic přímo do Prahy neletělo, zařídil si to tak, že přistál ve Frankfurtu a odtud ho převáželi sanitkou. Cestou se na dálnici sanitka vybourala a on si při tom zlomil ještě ke všemu ruku. A když ho pak doma po dvou měsících propustili,

našel doma účet za operace a převoz. Z částky, kterou měl doplatit, dostal infarkt. Teď je v plném invalidním důchodu a splácet náklady na léčení a přepravu bude zřejmě až do konce svého života. A jenom proto, že měl normální pojištění, které má strop dvě stě tisíc na léčebné výlohy a padesát tisíc na přepravu!“

„To sis buď teďka vymyslela, anebo děláš agenta pro některou zdravotní pojišťovnu,“ okomentovala historku Irena, poněkud již nervózní.

„Ne, mluvila jsem s příbuznými toho chlapa. Jezdí na Krétu pravidelně ještě před začátkem sezony v květnu. Nic jsem si nevymyslela!“ pronesla Adriana a zvedla dva prsty k přísaze.

„Dobře, pojištění si zkontroluju. Pokud vůbec pojeďu,“ souhlasila Irena. „A co dalšího by mě mohlo ještě potkat?“

Adrianě zazvonil v kabelce mobil. Vytáhla ho, podívala se na display, kdo jí to volá. Pak jen mávla rukou a zvonění stopla. „To je muž. Však on počká, když už si dal tak načas. Dva dny vůbec nezavolał. Asi si s kamarády užíval svobody, pacholek!“ Pak se znovu obrátila ke svým dvěma společnícům. „Kde jsme to vlastně...? Aha, už vím... Ano, ano, mobility. Irena, zlatíčko, nezapomeň si před vzletem letadla vypnout mobil. Jinak bys mohla způsobit katastrofu!“

„Ale to je snad přehnané, to se jenom tak povídá,“ bránila se Irena.

„Kdepak, věř mi,“ trvala na svém Adriana. „Proč si myslíš, že všechny před vzletem požádá palubní personál, aby vypnuli svoje mobilní telefony? Jen tak, z plezíru? Četla jsem o jedné paní, která měla ukrutný strach z létání. A jednou musela někam pracovně letět a nevypnula si mobil. A uprostřed letu z něho zavolala svému manželovi, že má ukrutnou hrůzu z toho, že spadnou a ona se zabije. On ji uklidňoval, že doletí v pořádku. A to byl jejich poslední rozhovor vůbec. Letadlo spadlo a ona se zabila. Následným vyšetřováním se zjistilo, že tím, že mužovi volala, narušila funkci palubního